

Sladké sný

KATEŘINA HUŇOVÁ

FANTOM
2022 PRINT

Copyright © 2022 Kateřina Huňová
Cover © Filip Geleta

ISBN 978-80-7594-109-1

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Černé ovečce, která mě probudila.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji celému nakladatelství FANTOM Print za důvěru, kterou do mě a mé první knihy vložilo. Nejen, že jste mi umožnili knihu vydat, ale také jste mi tak pomohli splnit si můj dětský sen.

Velké díky patří mým báječným beta čtenářům, Lence a Igorovi, kteří knihu pročítali již během jejího vzniku. Dali jste mi spoustu skvělých rad, ale hlavně jste mě motivovali a dávali mi víru, že to skutečně zvládnou.

Zapomenout nesmím ani na Vendu, která neváhá sbalit kufr a přijet za mnou, ať píšu kdekoli na světě. Jsi skvělá partačka, inspirace a jednoduše „máma“.

V neposlední řadě patří obrovské díky Filipovi, který strávil řadu nocí tvorbou překrásné obálky této knihy. Děkuji, dal jsi mé knize tu nejlepší tvář, jakou jsem si mohla přát.

Děkuji.

1.

V šatně se ozýval ryk a skandování fanoušků, kteří už se nemohli dočkat svých favoritů. Pod nápořem křičícího davu se celá místnost slabě chvěla a kovové háky na šaty v pravidelných intervalech cinkaly o kachličky. Jakmile se venku rozzářila obří světla tak, že by na tribuně nerozeznal noc ode dne, zářivky v šatně lačně zablikaly po elektrické energii. Devět mužů vzhlédlo ke stropu. Věděli, že jejich čas nadešel. Všichni byli silní a dobře rostlí. Jejich těla hrála svaly a přitom nenesla ani o kilogram více tuku, než bylo třeba. Na zápas, který je čekal, potřebovali být v té nejlepší formě. Diváci platili od sta do dvou tisíc kreditů za vstupenku a za své peníze očekávali tu nejlepší podívanou. Nikdo neměl zájem sledovat toreadora, kterého zvíře zadupe do prachu Arény už během prvního kola.

„Hodně štěstí,“ popřál Noah Jacobovi a přitom ho chytil za předloktí. Když povolil sevření, rychle se otočil, rozrazil dveře a vkročil do Arény. Na krátký okamžik, než se těžká kovová vrata zabouchla, vnkl do místnosti hukot a pískání. Jacob počkal, až zvuky zvenčí zase utichnou, a pak se dal do posledních úprav svého kostýmu. Kalhoty si svázel těsně pod kolena tak, aby zakrývaly konec temně modrých punčoch. Přes zlatem prošívanou vestu se vzorem lilíí přehodil krátký kabátec se stejným zdobením a pak srovnal plášť, který mu zakrýval jedno rameno. Na závěr si pečlivě uhladil dlouhé vlnité vlasy a na temeni hlavy je svázel stužkou, která ladila s punčochami. Nový svět se od toho starého v mnohém lišil. Oblečení novodobých toreadorů se však snažilo držet původních předloh, i když korida jako taková doznala ne-

malých změn. Tou nejpodstatnější pro Jacoba bylo, že diváci v Aréně oslavovali mnohem více býky než ty, kteří se je snažili skolit. Život půl tuny vážícího tvora se stal několikanásobně cennějším než lidský.

Jacob naposledy zkontroloval svůj odraz v oprýskaném zrcadle. Zlaté nitě na jeho šatech zářily jako sluneční paprsky skrze oblohu připravující se na bouřku. Hnědé kadeře poslušně sčesané z čela podtrhovaly ostré rysy jeho obličeje a dávaly ještě více vyniknout výrazným obloukům obočí. Zhluboka se nadechl. Pomalu vydechl. Moment, kdy musel opustit bezpečný prostor toreadorské šatny, nadešel. Jakmile Jacob vkročil do kruhové arény, oslepila ho prudká světla. Musel několikrát zamrkat, aby oči přivykly. Teprve poté viděl, že ochozy jsou přeplněné k prasknutí.

„Toro! Toro! Toro!“ skandovalo deset tisíc rozběsněných lidí v hledišti a zvedalo přitom zaťaté pěsti do vzduchu.

„Pozor, za tebou!“ uslyšel Jacob Noahův křik a na poslední chvíli uskočil před kovovým monstrem s metrovými rohy, které se řítily přímo na něj. Robotický býk Jacoba minul jen o pár centimetrů. Bez přítelova varování by pro něj dnešní večer skončil dřív, než vůbec začal. Nemít plné ruce práce s tím, aby opět získal ztracenou rovnováhu, mohl by si přímo nad svou hlavou prohlédnout, jak jeho hologram ve zpomaleném záběru uhýbá znova a znova. Na to, aby se na svou chybu podíval, bude mít však čas, až odsud odejde. Pokud se mu to podaří. Jacob se rozběhl po okraji arény a pak přímo do jeho středu, kde jedním ladným skokem zdolal překážku s výsuvnými hroty, která ho dělila od jeho banderill. V koši levitujícím nad zemí zbývaly ještě čtyři zdobené bodce. Noah se těch svých chopil jako první. Na Jacoba čekaly další dva v modrozlaté barvě. První banderillu vzal okamžitě. Než se ale stačil dotknout druhé, koš vystřelil za aplausu publika směrem vzhůru.

„Sakra!“ zaklel Jacob. Dokud dovnitř nepustí dalšího to-

rera, bude si muset vystačit jen s jednou banderillou. Bez obou zbraní si vždycky připadal, jako by byl z poloviny nahý. To se mu ale už pod nohama začal sypat písek a ztrácet se v temné hlubině. Jacob moc dobře věděl, co to znamená. Prstence, které tvořily arénu, se začaly přeskupovat, aby na světlo světa vpustily další protivníky. Pozice v samém srdci bojiště byla tou nejméně výhodnou. Jacob napjal svaly, už podruhé přeskočil přes překážku s hroty a podél její hrany utíkal do čtvrtého segmentu, kde si s Noahem mohli krýt záda.

„Už jsem o tebe začínal mít strach,“ zakřičel Noah, aby ho Jacob přes všechnu tu vřavu slyšel.

„Jen trochu pomalejší start,“ odvětil Jacob zadýchaně.

„To vidím,“ přitakal Noah při pohledu na jedinou banderillu, kterou jeho přítel disponoval.

„Prostě budu muset složit dvě mouchy jednou ranou.“

„Tak prosím,“ řekl Noah a svým oštěpem ukázal na dva menší, ale o to agresivnější býky, kteří vyskočili z podzemí a ocelovými kopyty vířili oblaka prachu. Oba muži si vyměnili rychlé pohledy, a aniž by museli říkat cokoli dalšího, dali se do akce. Noah se rozběhl přímo proti strojům s rozšířenými nozdrami a Jacob ho následoval. Čím rychleji se s nimi vypořádají, tím víc sil jim zůstane na to, co je ještě čeká. Při staré koridě bylo cílem toreadorů unavit býka, kterého pak hlavní z nich, matador, skolil. Časy i pravidla se ovšem změnila. Dnes tady byli mechaničtí býci, kterým energie nikdy nedocházela. Znavit se měli jejich lidští protivníci. Pokud byly stroje úspěšnější, publikum lačnicí po krvi jásal a s nadšením sledovalo, jak si jejich tvrdá těla podávají ta výrazně křehčí, z masa a kostí. Pokud však toreadoři obstáli a dožili se pátého kola, měli tu čest postavit se býkovi skutečnému. Když došlo na vpuštění živého býka, byl to pro přihlížející doslova elektrizující zážitek. Korida byla jedním z mála míst, kde byl takový tvor ještě k vidění. Pro zákazníky platící za zlatou lóži byla však skutečným zlatým hřebem ve-

čera až hostina, kde si na poraženém zvířeti pochutnali. Na každou takovou večeři byl navíc jako host přizván jeden z řadových diváků, jehož vstupenka byla vylosována. Šance, že se něco takového poštěstí zrovna vám, byla mizivá. Vidina opravdového steaku sněženého ve společnosti městské smetánky byla ale i přesto natolik lákavá, že lidé stáli fronty, aby se na koridu dostali. A teď všichni ti, kteří své místo získali, naplnili vzduch jednohlasným: „Toro! Toro! Toro!“

Noaha dělily od robobýků už jen čtyři metry, když prudce změnil směr. Býci jeho úskok okamžitě následovali a stejně jako on se vrhli doleva, Jacoba nechávající za sebou. Ten však na nic nečekal, rozběhl se nejrychleji, jak mu jeho dlouhé nohy dovolovaly, až se dostal těsně za býky. Odrazil se a jako by chtěl skočit do vody, nechal své tělo proletět vzduchem mezi dvěma běsníci hordami naleštěné oceli. Volnou rukou se chytil jednoho býka za krk a druhému vrazil hrot oštěpu přesně mezi lopatky. Stroj se zhroutil k zemi o vteřinu dřív, než Jacob zabodl svou banderillu tomu druhému do oka.

Diváci vyskočili ze svých míst. Někteří nesouhlasně bučeli, druzí začali vyvolávat Jacobovo jméno.

„Čistá práce,“ pochválil ho Noah, když na hologramu viděl, jak bravurně si Jacob poradil.

„Neříkal jsem to? Dvě mouchy jednou ranou. Díky, že jsi mi je nahnal,“ poplácal ho po rameni, aby se opět každý vydal svou cestou. Noah vstříc velkému býku, který kolem nich ještě stále kroužil, a Jacob pro druhou zbraň, která se s příchodem dalšího torera konečně snesla na scénu.

Dalších deset minut, které se zdály spíše jako deset hodin, bojovali ve třech. Jejich výpady ale neměly valného úspěchu. Odrovnat menší kusy bylo snazší, jejich slabými místy byly oči, střed lopatek, krk těsně pod bradou a pak oblast, kde by mělo skutečné zvíře srdce. Velké stroje měly však jen jedinou slabinu – srdce. K tomu se dostat vyžadovalo nejen zručnost, ale také dávku štěstí. Navíc bylo třeba připočítat metr

dlouhé rohy, které člověkem dokázaly projet jako nůž máslem. Pokud se toreador nedostal do dokonalé pozice k útoku, nemělo smysl riskovat, že ho zvíře propíchne nebo že skončí pod jeho kopyty.

Začátek třetího kola odstartoval příjezd dalších dvou toreadorů na vznášedlech s kopími. Jejich přítomnost nabudila tři už znavené bojovníky k dalším výpadům. Na vznášedlech nebylo možné manévrovat tak obratně, jako to mladí muži dokázali na zemi, jejich stroje však mohly vyvinout vyšší rychlost a hlavně ji udržet, aniž by se unavily.

„No tak, dělej!“ povzbuzoval Noaha Jacob zpoza překážky, když viděl, že se vzdálenost mezi ním a býkem, který ho pronásledoval, nebezpečně zkracuje. Noah se ohlédl přes rameno. V hlavě přitom kalkuloval, jestli se zvládne dostat za další bariéru, nebo bude muset zvolit jinou taktiku. Než se ale stačil rozhodnout, sklouzla mu noha po odlomeném kusu kovu a on se svezl k zemi. Velký, dobrých pět set kilo vážící býk se přitom hnal přímo na něj. Jacobovi stačil jediný pohled, aby věděl, že pokud se nestane zázrak, jeho přítel bez pomoci nevyvázne. Dřív, než si stačil uvědomit, co vůbec dělá, vyběhl ze svého úkrytu a vrhl se k běsnícímu zvířeti. Bodnout ho by bylo k ničemu, beztak by ho to nezastavilo. A tak udělal jedinou věc, která ho v danou chvíli napadla – vší silou vrazil do boku kovové obludy, až sám odletěl. Náraz zvíře nemohl porazit, stačil však k tomu, aby ho vychýlil z osy. Noah díky tomu získal drahocennou sekundu, aby se převalil na bok a uchopil svůj oštěp oběma rukama. Když se býk prohnal nikoli přes něj, ale nad ním, zasadil mu smrtící úder zespoda rovnou do jeho chladného srdce. V tom okamžiku stroj ustrnul. Jeho masivní tělo se začalo sunout k zemi, setrvačnost ho však stále táhla vpřed. Býk se převalil přes toreadorovo bezmocné tělo a nechal ho ležet v krvi za sebou. Jacob nevěděl, jestli se mu to jen zdálo, ale přísahal by, že i přes šílený vráskot z tribuny slyšel, jak praskají kosti.

„Noahu!“ vykřikl a hlas se mu přitom zlomil. Každá buňka v těle mu velela, aby se vydrápal na nohy a těžce raněnému příteli pomohl. I přes děs, který ho opanoval, si ale moc dobře uvědomoval pravidla Nové koridy. Nejdřív musí padnout rozhodnutí. Upřel proto zrak nahoru, ke vznášející se kapsli královské lóže. Jedno z jejích oken, ve kterém se odrážela světla a siluety lidí pod ní, se pomalu otevřelo. Ven vyklouzla ženská ruka. Jacob hleděl vzhůru a v duchu si opakoval: „Bílý, bílý, prosím, vyber bílý.“

Desetitisícový dav bouřil. Lidé začali z kapes vytahovat kapesníky a mávat s nimi ve vzduchu. Jacob se zatajeným dechem sledoval poměr těch rudých oproti bílým.

Ruka v královské lóži si dávala načas.

„Bílý. Musí být bílý,“ šeptal Jacob jako nějakou mantru.

A pak ta, která rozhodovala o životě a smrti, konečně dospěla k závěru. Uchopila bílý kapesník a zamávala s ním. To jediné gesto stačilo k tomu, aby mrtvý býk opět ožil, zvedl své těžké tělo a odešel. Z útrob arény pak vyběhli zdravotníci, aby odnesli torera, ze kterého s každou další vteřinou vyprchával život.

2.

„C16 s ledem?“ zeptal se barman, jen co se Jacob posadil. Předtím ale nenápadně nahlédl do elektronického diáře, kde měl vedle jeho fotky připsané jméno, oblíbené pití a navíc dokreslený půlměsíc.

„Dvojitou,“ odvětil Jacob a lokty se opřel o barový pult.

„Špatný den?“ vytušil muž s hlavou pokrytou tetováním.

„Spíš pěkně na hovno.“

„V tom případě je první drink na mě.“

„Díky, ale to nemusí být. Na zaplacení ještě mám,“ odmítl nabídku Jacob. S Rodem vycházeli nadmíru dobře. Párkrát mu prodal Sladký sen za výhodnou cenu a on si ho proto předcházel jako málokterého ze svých štamgastů. Vyložené přátelé ale nebyli. Třicet kreditů Jacobovi nestálo za to, aby byl Rodovi nějak zavázaný.

„Tak tady to je. Ať ti rozproudí krev,“ položil před něj plastový pohár naplněný olejnatou tekutinou, ve které se pohupovaly dvě kostky ledu. Jacob přiložil sklenici k ústům a na tři loky ji vyprázdnil. Když spolkl poslední doušek, otrásl se odporem. C16 byl syntetický alkohol, který chutnal jako benzín říznutý odlakovačem. Opravdové pití bylo v Novém světě pro lidi jako Jacob příliš velkým luxusem.

„Nechutná?“ zeptal se ironicky Rod, zatímco rukávem leštil sklo.

„Je to strašný dryák. Ale svému účelu slouží dobře.“

„O pořádné pálenice si holt chlápci jako my dva můžou nechat leda tak zdát. Vlastně ani to ne,“ dodal a pak se tomu, co řekl, zasmál na celý podnik, takže se u okolních stolů zvedlo několik hlav. Trojice sedící u vchodu si na to konto všimla

také Jacoba. Když ho uviděli, rychle se k sobě naklonili a cosi si šeptem sdělovali. Jacob tušil, o čem nejspíš hovoří. *Poznali jste ho? To je ten toreador. Dneska dostali slušně na frak. A ten druhý, ten to dobře schytil. By mě zajímalo, jestli ho doktoři ještě poskládají dohromady. Kdyby to bylo na mně, odmávnul bych mu rovnou rudým.*

Jacob se musel plácnout dlaněmi do tváří, aby z mozku vypudil slova, která hostům sám vkládal do úst. V minulosti už mnohokrát slyšel, jak mezi sebou fanoušci diskutují o zápase. Když nedošlo na zabítí živého zvířete, většina z nich fandila víc robobýkům než torerům. Jacob jim to vlastně ani neměl za zlé. Chtěli se bavit a alespoň na chvíli zapomenout na své každodenní problémy. Bylo jim jedno, či krev toho dne uvidí. A ze strojů, na rozdíl od lidí, žádná netekla.

„Ještě jednou,“ poručil si další pití a na židli se otočil tak, aby byl ke všem v místnosti zády. Nejlepší pohled se beztak naskýtal před ním – police plná různobarevných pětilitrových barelů se stejně nepoživatelnými a přesto lákavými nápoji.

Když mu Rod podával další C16, naklonil se až k němu a polohlasem řekl: „Nějaké Sny pro kamaráda, nebyly by?“

„Jsi poslední dobou nějak při penězích.“

„Kéž by. Ale nejsou přímo pro mě,“ přiznal Rod.

„Víš, že cizím po pár kusech neprodávám.“

„Potřebuju novou protézu,“ sjel pohledem ke své noze, která byla kombinací plastu, lehkého kovu a silikonových vláken. „A ti parchanti mi za kredity žádnou pořádnou nedají. Jen za Sny.“

„Pěkný,“ procedil mezi zuby Jacob. Odjakživa se mu přičilo, že se v Novém světě můžete udřít k smrti, ale to, co skutečně potřebujete, si za peníze stejně nekoupíte.

„Tak co, šlo by to?“ zeptal se znova a přitom mu přisunul další sklenku. „A trvám na tom, že tahle je na mě.“

Jacob se zamyslel. Tento týden by se mohl dostat ke dvěma, možná ke třem, když bude mít štěstí. To, co by za ně mohl utr-

žit od těch nahoře, ovšem výrazně převyšovalo nabídku, kterou mu mohl udělat Rod. K čertu s tím, řekl si po chvíli kalkulování. „Kolik jich potřebuješ?“

„Minutku,“ odvětil Rod a znovu nahlédl do tabletu. Jacob si ho přitom změřil významným pohledem.

„Zlobí tě paměť?“ zeptal se bez okolků.

„Musím šetřit. A tvorba mozkových vřeten není zrovna levná. Člověk nemůže mít všechno. Ale tady kámoš si našťestí dost věcí pamatuje za mě,“ ukázal na tenký přístroj, do kterého ukládal vše, co do vlastní hlavy nemohl.

„Chápu. Nejsi první ani poslední. Tak kolik?“

„Šest.“

„Šest?“ Jacob nevěřil vlastním uším. „A to ti tu hnátu budou dělat ze zlata?“

Rod si prsty promnul holou lebku, až se mu tetování zvlhla do nových tvarů. „Je to zlodějna. To mi nemusíš vykládat. Ale víš, co nadělám? Leda tak kulový. Když si dojdu na kliniku, vypláznu deset tisíc kreditů a dostanu hromadu posvařovaného šrotu, se kterým si nedojdu ani támhle na hajzlík.“

Jacob tentokrát už bez protestů přijal nabízené pití na účet podniku a opět ho vypil na jeden zátah. „Zjistím, co se dá dělat. Ale hned tak to nebude, to říkám rovnou.“ Svoje stálé zákazníky nemohl jen tak odstříhnout. Kdyby byli na suchu delší dobu, našli by si spolehlivějšího dodavatele. A to Jacob rozhodně nechtěl. Hledání nové klientely bylo spojené nejen s výpadkem příjmů, ale také s určitým rizikem. Sny pro Roda bude muset střídat postupně, aby to neohrozilo jeho vlastní zájmy. Kdyby odložil stranou každý měsíc aspoň jeden Sen, za půl roku má hotovo.

„Lepší pozdě než nikdy,“ souhlasil muž za barem s úsměvem. „Jsem tvým dlužníkem.“

„To teprve budeš,“ odpověděl mu Jacob. Pak se rozloučil a vyšel ven na ulici, jasně osvětlenou pouličními lampami.

Domů to měl jen tři bloky. Což byl mimo jiné jedním z dů-

vodů, proč si Bar u Roda vybral za svou domovskou putyku. Ať odcházel v sebesthorším stavu, těch dvě stě metrů vždy nějak zdolal po svých. Když ho netlačil čas nebo mu nohy neztěžkly vypitými panáky, brával to často oklikou přes boční ulice, které nebyly tak důsledně nasvícené. Dnes na to ale už neměl dost sil, a tak kráčel středem bulváru, který se nikdy nehalil do tmy. Ve dne na něj svítilo slunce, po setmění zase ostré halogenové reflektory.

Všudypřítomná světla byla jedním z hlavních znaků Nového světa. Mělo to praktické, ale i psychologické opodstatnění. Když propukla epidemie Pandory, která během tří týdnů zdecimovala lidskou populaci a snížila ji z devíti a půl miliardy na pouhých třicet milionů, bylo nezbytné okamžitě jednat. Pro záchranu posledních přeživších byly využity všechny dostupné prostředky včetně těch, které byly až do té doby považovány za mýty nebo součást konspiračních teorií.

Ukázalo se, že v době studené války zkoumala americká vláda strnadce bělokorunkatého. Drobného ptáčka z rodu *Zonotrichia*, který měl oproti ostatním živočichům jednu specifickou schopnost. V době migrace, při které se stěhoval z Aljašky na jižní Floridu, dokázal zdolat tisíce kilometrů, aniž by musel spát. Čtyři tisíce kilometrů dlouhou trasu byl schopen překonat za pět dnů. Pět dnů, během nichž nezamhouřil svá malá očka. Přitom se na něm nijak neprojevovala spánková deprivace.

Když strnadce bělokorunkatého podrobila americká armáda testům, zjistila, že mimo období migrace by ho tak dlouhá absence spánku zabila. Klíč k neustálé bdělosti bez devastujících fyzických následků byl ukryt v hormonu, který opeřenec dokázal produkovat pouze v době, kdy ho jeho vnitřní hodiny vybídly k cestě přes oceán. Každopádně tak vědci dospěli k závěru, že s využitím vhodných látek je živý organismus, běžně závislý na spánku, schopen fungovat i bez něj.

Takové zjištění bylo pro Ameriku, lačníci po celosvětové nadvládě, objevením svatého grálu. Disponovat jako jediná světová velmoc vojáky, kteří jsou schopni akce dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, tři sta šedesát pět dní v roce? To by mohlo jednou provždy přesunout pomyslné ručičky mocenských vah na stranu USA. Pod rouškou nejvyššího utajení se proto spustil výzkum, který měl vést k vytvoření superarmády – takové, která nikdy nespí. Testy trvaly roky a stály nejen miliony dolarů, ale také nemálo lidských životů. Všechno se ovšem vleklo tak dlouho, že studená válka dospěla ke konci dřív než výzkum. Nikdo však nebyl natolik naivní, aby si myslel, že po urovnání vztahů se Sovětským svazem nepřijde nová hrozba. Ať už z blízkého východu, Číny nebo Severní Koreje. Snaha o rozluštění záhady, která by vedla k odbourání spánku, tak pokračovala i nadále.

Nakonec, někdy okolo roku 2020, přišli vědci s první skutečně funkční vakcínou. Následovalo očkování speciální jednotky, která se stala nejstřeženější zbraní, jakou kdy americká armáda disponovala. Tisícovka mužů byla ukryta na základně v Jižní Karolíně, kde byla podrobována každodenním fyzickým i psychologickým testům, jež měly odhalit, je-li lidský organismus schopen takto dlouhodobě fungovat. Pokud by šlo vše podle plánu, ve chvíli akutního ohrožení státu by bylo již jen otázkou dnů, kdy by byla stejná vakcína vpravena do těla každého amerického vojáka.

Okamžik, kdy by svět užíval dokonalou, trvale bdělou armádu, však nikdy nenastal. Předběhl ho nejsmrtonosnější nepřítel, kterého kdy lidstvo poznalo – epidemie zvaná Pandóra. Od vypuknutí v Guatemale decimovala světovou populaci po milionech denně. Za obět' si přitom brala všechny, kteří jí přišli do cesty: děti, dospělí, starce, bělochy, Afroameričany i Asiaty. K jediné výjimce došlo právě na vojenské základně v Jižní Karolíně, jež byla domovem jednotky, která již něko-

lik let nespala. Vedlejším účinkem vakcíny, kterou byli muži naočkování, byla imunita proti Pandóře.

Když to vláda zjistila, chtěla si svůj klenot uchovat a látku upravit tak, aby sloužila pouze jako obrana proti zákeřné nemoci. Čas byl však proměnnou, jež hrála od prvopočátku proti nim. Pod hrozbou vyhynutí bylo učiněno rozhodnutí, které navždy změnilo svět. Vakcína, původně určená k bojovým účelům, byla použita pro záchranu lidstva. Ti, kteří ji dostali, byli ochráněni před Pandórou, současně byli ale oni i jejich dosud nenarození potomci odsouzeni k životu beze spánku. Zprvu se schopnost neustále bdít jevila jako výhoda. Lidé mohli bez ustání pracovat na budování Nového světa a rychle tak navrátit společnost do provozuschopného stavu.

Jakmile však opadlo prvotní nadšení a přeživší už nemuseli dříť dvacet čtyři hodin denně, začali se v noci potulovat temnými uličkami a hledat způsoby, jak se zabavit. Čím rušněji ve městech do ranních hodin bylo, tím častěji se objevovali jedinci, kteří toho zneužívali. V pátém roce po porážení Pandóry vzrostl počet ozbrojených přepadení a vražd o rovných 6 000 %. Ve spojení se skokovým nárůstem sebevražd se světová populace dostala opět na hranici vyhynutí. Kriminalita a lavina depresí z nikdy nekončícího bdění přivedla vládu ke dvěma přelomovým rozhodnutím.

Tím prvním bylo potlačení noci, kterou měli lidé od nepaměti spojenou se spánkem. Když nemohli spát, bylo pro jejich duševní zdraví lepší, pokud se jim spánek ničím nepřipomínal. A to ani tmou. Na všech ulicích proto byla nainstalována světla a obyvatelé měli ve svých vlastních domovech povoleno nesvítit jen hodinu denně.

Jacobovi to lezlo krkem. Jiný způsob života ale neznal. Zákon o triadvacetihodinovém dni, zkráceně Zákon 23, byl zaveden mnohem dřív, než se Jacob narodil. Třicet let svého dosavadního života tak strávil převážně ve světle a na ten krátký čas, kdy si mohl v kóji vypnout osvětlení, se vyloženě

těšil. I přes nesouhlas některých obyvatel se však Zákon 23 osvědčil.

Nejen že si lidé nesahali tak často na život, ale rapidně se snížila i kriminalita. Na světle se přece jen nekalosti prováděly hůře než pod rouškou noci. S poklesem zločinnosti ale souvisela především druhá změna – rozdělení společnosti na čtyři kvadranty. Dle aktuálního postavení v pátém roce nového letopočtu byl každý přiřazen do jednoho kvadrantu. Ti nejbohatší se stali příslušníky Prvního, ti nejchudší putovali do Čtvrtého. Pohyb v rámci jednotlivých sektorů byl volný. Z vyššího do nižšího kvadrantu mohl každý zajít dle uvážení a na vlastní riziko. Do těch vyšších byl ale přístup povolen jen na základě propustky. V podstatě se tak zamezilo tomu, aby ti méně šťastní ve velkém okrádali své bohatší spoluobčany. Jednoduché a přitom funkční.

Jediný problém byl v tom, že kvadranty nejen že napomohly k bezpečnějšímu fungování světa, ale také uvěznily velkou část populace v sociálně nevýhodném postavení, ze kterého v podstatě nebylo cesty ven. Jediným způsobem, jak se posunout na společenském žebříčku, byla koupě členství ve vyšším kvadrantu. Našetřit takové množství kreditů byl však téměř nadlidský výkon a jen málokomu se to povedlo. Pokud vás zařadili do Čtvrtého kvadrantu, měli jste devětadesátiprocentní šanci, že v něm také zemřete. A stejně tak vaše děti i vnoučata, neboť příslušnost ke kvadrantům byla dědičná. Jacobovým snem bylo stát se Trojkou. Toužit po životě Dvojky nebo dokonce Jedničky by bylo naprosto bláhové. I pokukování po Třetím kvadrantu bylo troufalé. Musel by přijít k hotovému jmění, aby se vykoupil. Alespoň malá jiskřička naděje tam ale byla. *Možná jednou. Když budu mít obrovské štěstí*, říkával si.

Když přišel Jacob domů, přiložil zápěstí s čipem na čtečku u dveří a ty se se skřípěním otevřely. První, co po příchodu udělal, bylo, že nahlas řekl: „Zhasnout a zatemnit okna.“

System poslechl a Jacob se tak mohl po své kóji, tvořené jedinou místností a koupelnou, pohybovat poslepu. Těch několik málo metrů čtverečních znal beztak z paměti. Ve čtvercovém obývacím prostoru byl pouze gauč, stolec s jedinou židlí a něco, čemu by dřív říkali kuchyňský kout. Protože ale výživové koncentráty nebylo třeba vařit, jen smíchat se speciální tekutinou k tomu vytvořenou, kuchyně jako taková pozbyla svého významu. Stačil malý robot, který člověku namíchal koncentrát a tekutinu ve správném poměru dle jeho fyzických predispozic, věku a aktuálního zdravotního stavu. Stejně nepotřebnou se pak stala i ložnice. K čemu také místnost na spaní, když nikdo nespí.

Jacob se usadil na pohovku a chvíli jen zíral do tmy. Byl zdeptaný jako už dlouho ne. Měl chuť sáhnout do skryté přihrádky pod okenním parapetem a vzít si z ní Sladký sen, který tam měl schovaný pro případ náhlé nouze některého ze svých odběratelů. Stačilo by vložit si sněhově bílou pilulku do úst, zavřít víčka a pak se na osm hodin ponořit do milosrdného spánku. Svět kolem něj i se všemi starostmi by se jako mávnutím kouzelného proutku rozplynul. Pokušení uniknout realitě bylo dnes silnější než jindy. Představa promrhaných kreditů, které by za jediný Sen mohl získat, ale Jacoba držela zpátky. Jak je to dlouho, co usnul pokojným spánkem? Dva roky? Možná i déle.

Jaký to musel být kdysi život, když člověk každý večer ulehlel a až do rána o sobě nevěděl?, ptal se sám sebe. Ano, fůra času, co přišla vniveč. A kolik věcí se jednoduše nedalo stihnout. Ale i tak. Jacob by se dlouze nerozmýšlel, kdyby si mohl vybrat mezi Starým a Novým světem. Když patříte mezi vyvolené, můžete dělat tisíc věcí a celý život se bez přestávky jen bavit a užívat si. Co ale čeká mě? Jen nekonečná práce. A za těch pár drobných, co odložím, si beztak nemůžu dvakrát vyskakovat. Pokračoval ve vnitřním monologu. Nebýt vedlejšíku se Sny, nemohl bych si dovolit ani tuhle pitomou kóji.

Nad vodou ho držela vidina, že si z nelegálního prodeje Sladkých snů jednoho dne našetří dost, aby mohl začít skutečně žít a ne jen přežívat. Právě teď byla ale tak strašně vzdálená, že se zdála nedosažitelnou.

Touha na vše zapomenout nakonec vyhrála. Jacob vstal a jediným krokem se dostal k parapetu. Nacvičeným pohybem nahmatal drážku mezi stěnou a lištou. Zespodu na ni zatlačil, až plast vyskočil a otevřel tak malou schránku. Uvnitř byly jen dvě věci. Neregistrovaný čip a malá lahvička, která ve svých útrokách schovávala pilulku velikosti hrášku. Jakob vyndal prášek a pevně ho stiskl v dlani. Pak se natáhl na gauč, zaklonil hlavu a nasucho polknul Sladký sen. Trvalo jen minutku a víčka mu začala těžknout, až se zavřela docela. Jacob z Nového světa byl pryč. Zůstal jen ten, který se mohl procházet pod hvězdnou oblohou, létat, být nejslavnějším toreadorem na světě. Ten, který mohl snít.

3.

Jacob zakrojil do šťavnatého bifteku. Nabodl ho na vidličku a lahodné sousto právě přibližoval k ústům horlícím nedočkavostí, když vtom uslyšel pronikavé bubnování. Rozhlédl se kolem. Na okno dopadaly kroupy velké jako doručovací drony. S překvapením si uvědomil, že to byly drony! Zmateně je sledoval a poslouchal, jak se s hlukem odrážejí od skla.

Buch. Buch. Buch!

Náhle byly létající stroje ty tam. Jejich zvuk však nezmizel. Ba naopak. Byl ještě intenzivnější.

Buch! Buch! Buch!

Jacob si promnul oči. Když je otevřel, došlo mu, že se právě probudil. Byl to jen sen. Někdo mu však vytrvale tloukl na dveře. Rychle si uhladil rozčuchané vlasy a zmačkané oblečení. Ať už se k němu dobýval kdokoli, Jacob nechtěl, aby se nezvaný host dovtipil, co celou noc dělal.

„Co chcete?“ zeptal se nevrle, když si pohledem změnil podsaditého mužička, který byl téměř stejně široký jako vysoký.

„Jsi Jacob 2308, Čtvrtý kvadrant?“

„Kdo se ptá?“ chtěl vědět nejdřív. Už jen dle mužovy nadváhy hádal, že se nejedná o běžnou sousedskou návštěvu. Z výživových koncentrátů nikdo na váze nepřibíral.

„Jsi Jacob 2308, Čtvrtý kvadrant?“ zopakoval muž otázku a přitom pozvedl stříbrnou čtečku. „Mohu si přečíst tvůj čip. Ale slušné vychování mi velí, abych tě k odpovědi nejdříve vyzval.“

„To jsem já,“ potvrdil Jacob. Nemělo smysl poměřovat

síly. Přístroj v mužově dlani dával jasně najevo, na čí straně je převaha.

„Můj pán by si s tebou rád pohovořil. Dostav se přesně ve dvě hodiny,“ řekl a pak nastavil zápěstí, aby na něj Jacob mohl přiložit to své. „Tvoje navštívenka je nyní platná. Pokud ji nevyužiješ do 14:00, propadne. Za tvou dobrou vůli ti bylo přičteno pět set kreditů,“ vysvětlil a bez dalšího slova se otočil a odešel.

Jacob zůstal stát v otevřených dveřích. *Celých pět set kreditů jen tak pro nic za nic?* Takové počty se mu zamlouvaly. Především byl ale zvědavý, kdo z Prvního kvadrantu ho chce vidět, a ještě víc, co po něm bude chtít. Nikdo na světě nerozdává peníze, pokud za ně něco nechce. Asi měl být včera přece jen rozumnější a svůj poslední Sladký sen si ponechat. Tajemný neznámý dost možná hledá nového dealera. Kdyby měl nějaké zboží, mohl mu ho dát rovnou vyzkoušet. To teď ale neměl. Při vzpomínce, jak opojný, uklidňující a jednoduše báječný spánek to byl, hodil výčitky za hlavu.

Když odpoledne opouštěl kóji, měl na sobě své nejlepší oblečení. Vadilo mu, když si ho lidé v Prvním měřili pohrdavými pohledy, jen co ho spatřili. Ani jeho nejzachovalejší oděv sice zdaleka nevypadal tak dobře jako ten jejich, treadingová košile byla ale prvotřídní kvality a v kombinaci s černými kalhotami s vysokým pasem působila dobrým dojmem. Někdy ho mrzelo, že ze svého pracovního šatu nemohl využívat víc částí. Zlatem vyšívaný oblek i plášť by se mohly bez zaváhání měřit s věcmi, které nosila smetánka. Jejich problémem ovšem bylo, že okamžitě prozrazovaly, kým je. Pohybujete-li se čas od času za hranou zákona, je vaše totožnost to poslední, na co chcete upozorňovat.

Na své cestě ze Čtvrtého kvadrantu musel Jacob projít celkem třemi branami. U vchodu do Prvního člověk nemusel stát tak dlouhou frontu, kontroly byly ovšem nejdůkladnější.

„Uved' účel svého vstupu,“ vyzvala Jacoba strážkyně brány.

„Návštěva na vyžádání.“

Strážkyně projela údaje uložené na Jacobově čipu. Přitom očima neustále kmitala mezi monitorem a jeho tváří.

„Stoupni si sem,“ ukázala na kruhový skener. Jacob ji poslechl a oběma nohama se postavil na magnetický disk, ze kterého po došlápnutí vyjel modrý paprsek.

„V pořádku. Tvůj pobyt v Prvním kvadrantu je platný do 18:00. Pokud se budeš uvnitř zdržovat i po uplynutí vymezeného času, budou na tebe uvaleny sankce dle zákona K1/4. Rozumíš pokynům?“ otázala se mechanicky.

„Je mi to jasné,“ přikývl. Nebyl to jeho první vstup, a tak věděl, jaká procedura ho čeká. Když měl nutné formality za sebou, vydal se širokými a dokonale upravenými ulicemi na zadanou adresu. Dům, před kterým po deseti minutách chůze stanul, byl i na vkus místních extravagantní. Jednalo se o jehlan stojící nikoli na základně, ale naopak na špici. Ta byla jen tak široká, aby se do ní vešly dveře o šíři ramen většího muže. Povrch stavby byl tvořen světélkujícím hladkým materiálem, který Jacob nedokázal zařadit.

„Jsi tady přesně,“ konstatoval bez náznaku emocí muž, se kterým se Jacob toho dne již shledal. „Následuj mě.“

Když procházeli domem, Jacob se musel hlídat, aby se kolem nerozhlížel s otevřenými ústy. Uvnitř nebyly žádné stěny. Schody i jednotlivá patra byly ze skla, takže člověk viděl skrz celou budovu. Jednotlivé kusy nábytku díky tomu vytvářely iluzi objektů volně plujících v prostoru. V nejužší položené místnosti byl Jacob vyzván, aby se posadil. Jakmile tak učinil, masivní křeslo v čele pokoje se otočilo k němu.

„Jaké rozkošné setkání, Jacobe 2308 ze Čtvrtého kvadrantu,“ pronesl šlachovitý čtyřicátník s bílými vlasy vyčesanými do vysokého copu.

„Jen Jacob, prosím.“

„Ach, jak osobní! Dobrá tedy,“ usmál se a rty se mu stáhly

do tenké čárky. „Asi ti teď hlavou běží otázka: Co může chtít někdo jako já od někoho, jako jsi ty? Je to tak?“

Jacob přikývl a jeho hostitel pokračoval: „Slyšel si někdy o Dashielli 0013?“

Jacob se zamyslel. To jméno mu nic neříkalo. „Bohužel. Toho neznám.“

„Právě!“ vykřikl muž a přitom bouchl pěstí do opěradla. „A právě to bych chtěl s tvou milou pomocí změnit. Mým skromným přáním je, aby ho znali všichni! Každé malé dítě by mělo znát Dashiella 0013 a mluvit o něm.“

„Neurazte se, ale nějak vás nechápu,“ přiznal Jacob zmateně.

„Já jsem Dashiell 0013,“ položil si dlaň na hrud' a pak se jí zešíroka rozmáchl: „Jak sám vidíš, můj domov je jedinečný. Mluvím plyně čtyřmi živými a dvěma mrtvými jazyky. Zdolal jsem všech devět osmitisícovek, co na světě jsou. Potápěl jsem se v Novoindickém příkopu. V letu na vodíkovém kluzáku patřím mezi ty nejlepší na světě,“ odříkával výčet svých schopností a úspěchů. „Přesto mě ale téměř nikdo nezná. A to ani ve městě, kde žiji. Není to tristní?“ Jeho otázka byla však jen řečnická. Než se Jacob stačil nadechnout k odpovědi, Dashiell vstal, začal rázovat sem a tam a přitom dál povídal: „Každou hodinu svého života jsem využil k tomu, abych na sobě pracoval. Abych byl den ode dne lepší. A výsledek? Zanedbatelný. Až můj popel vystřelí do kosmu, za pár týdnů, maximálně měsíců si na mě nikdo ani nevzpomene.“

Jacob přemýšlel, co na to odpovědět. S obyvateli Prvního kvadrantu měl tu čest setkat se už mnohokrát. Většina z jeho zákazníků patřila právě do této prominentní části města. Někteří dávali přednost kontaktu přes prostředníka. Byli však i tací, kteří si od něj chtěli Sladké sny převzít osobně, protože netoužili po tom, aby o jejich nelegální kratochvíli věděl někdo třetí. Díky tomu se Jacob střetl už s řadou podivínů. Žádný z nich nemusel pro peníze hnout ani prstem. Měli

obrovské množství financí i času k pěstování svých vrtochů. Poprvé se však tváří v tvář bavit s někým, kdo se chtěl za každou cenu zapsat do historie. Po delší odmlce si odkašlal a pak řekl: „Chápu správně, že se chcete proslavit?“

„Ano! Přesně po tom toužím!“

„Opravte mě, jestli mi něco uniklo. Ale přes to všechno pořád nerozumím tomu, proč jste si zavolał právě mě. Pocházím z nejnižšího kvadrantu. Nemám nejmenší tušení, jak bych vám mohl být k užítku. I kdybych nakrásně chtěl.“

„Vidíš. A v tom se velmi pleteš, příteli,“ přistoupil k němu a chytil ho významně za rameno. „Právě ty mi můžeš dopomoci ke splnění mého snu.“

„Ale jak? Umím jen zápasit v Nové koridě,“ řekl popravdě. Napadl ho ještě přivýdělek se Sny. Ten ale nechtěl zmiňovat, pokud by na to téma nezavedl řeč Dashiell sám. Člověk před ním mohl být potenciálním odběratelem, stejně tak ale nastrčeným agentem.

„Umíš zápasit v Nové koridě!“ nadšeně zopakoval Dashiell. „A přesně to chci, abys mě naučil.“

„Cože? To má být vtip? Jestli jsem tady jen proto, abyste se pobavil na můj účet, tak to abych zase šel.“ Podrážděně se zvedl a otočil se k odchodu.

„Počkej přece! Myslím to naprosto vážně. Není v tom ani špetka humoru, to mi můžeš věřit.“

Jacob si ho změřil pochybovačným pohledem. Dashiell byl štíhlý, svalnatý, mladíkem ale už dávno nebyl. On sám na zápasu trénoval od dvanácti. Žádný toreador, kterého znal nebo o něm alespoň slyšel, nebyl starší čtyřiceti let.

„Bohužel. V tomto směru vám dávno uletělo vznášedlo. Navíc jsou všichni toreros původem ze Čtvrtého. Vy jakožto Jednička se jím stát nemůžete.“

„Zase omyl,“ opravil ho Dashiell. „Býkům se nikdo z vyššího kvadrantu nepostavil. Nikde ovšem není psané, že to tak nemůže být. Myslel jsem, že pravidla budeš znát lépe.“

Jacoba to zaskočilo. Musel zapátrat v paměti. O urozenosti se v pravidlech Nové koridy skutečně nic nepsalo. To, že se jí účastnily jen Čtyřky, byl zažitý zvyk. Těch pár kreditů, které si toreadoři vydělali, by nikomu jinému za tolik dřiny a bolesti nestálo.

„Uznávám. Pořád je tady ale váš věk. Dvacátník by měl co dělat, aby se všechno naučil. Natožpak někdo jako... jako...“ Nemohl najít vhodná slova. „No prostě jako vy.“ Jacob odhadoval, že Dashiellovi táhne na padesát.

„Neměl bys mě podceňovat. Klidně se vsadím, že jsem v lepší kondici než ty sám.“

„O tom dost pochybuju,“ zasmál se Jacob. Jeho tělo tvořily jen kosti a svaly. Ramena měl široká a nohy dlouhé a mrštné. Tréninkem trávil v průměru osm hodin denně. Nevěřil, že by se mu menší a starší Dashiell mohl rovnat. „I kdyby vás čirou náhodou býk neroztrhal na kusy, pořád nevidím spojitost mezi tím, po čem toužíte, a koridou. Podívejte se na mě. Máte snad pocit, že by mě na ulici zasypávaly davy fanoušků?“

„Jacobe, nemáš ani špetku představitosti, nemám pravdu? Ty svou práci děláš proto, že ti nic jiného nezbyvá. Navíc jste jeden vedle druhého z nejnižšího kvadrantu. Když padnete pod kopyty robobýka, myslíš, že to někoho z mých sousedů zvedne ze židle?“

„O tom bych dost pochyboval,“ řekl Jacob a přitom mu hlavou projela palčivá vzpomínka na včerejší zápas a jeho neslavný konec. Vlastně ani pořádně nevěděl, jak na tom teď Noah je. Poslední informace, které o stavu svého přítele měl, pocházely ještě z Arény.

„Člověk mého postavení bude posuzován jinak. Můj život má, na rozdíl od toho tvého, cenu,“ navázal Dashiell. „Nemluvě o tom, jak úžasně mohu během zápasu vypadat. Chceš to vidět?“ zeptal se, ale Jacobova odpověď ho příliš nezajímala. Přistoupil ke kvádru z černého skla, který byl umístěn v rohu místnosti, a pak stiskl zlatý knoflík v jeho

středu. Černá barva začala mizet jako kouř ve větru, až bylo sklo úplně čiré. Jacob při pohledu dovnitř zalpal po dechu. Něco takového jakživ neviděl. Jednalo se o toreadorský kostým. Měl krátké kalhoty, vestu s kabátkem i pláštěm. Tam ale veškerá podobnost s oděvem, který běžně nosil on sám, končila. Komplet byl ušit ze zvláštní látky. Byla matná, přitom se na světle místy třpytila. Její barva byla kombinací bílé, jemně modré a stříbrné, díky struktuře materiálu bylo ale obtížné definovat ji přesně. Výšivka netvořila ornamentální nebo květinové vzory, jak bývalo zvykem, ale utvářela strukturu podobnou dokonale vyskládaným šupinám. Jako byste stáhli bájného hada, který je strážcem měsíce, a z jeho kůže vytvořili oblek pro bohy. Látka byla navíc prošita stříbrnými vlákny a posázena kapkám podobnými kameny.

„Líbí?“

Jacob k němu s úžasem vzhlédl. „Je dokonalý,“ zašeptal, téměř oněmělý tou krásou.

„Tak se dobře dívej,“ vybídl ho Dashiell a prudce vymrštil sevřenou pěst proti kabátku. V tu chvíli se kapky na oděvu daly samy do pohybu a seskupily se v těsně sevřený shluk přesně v těch místech, do kterých chtěl Dashiell udeřit. „Můj vlastní vynález. Nebo téměř vlastní. Ale to není až tak podstatné. Chceš si sáhnout?“

Jacob mlčky přikývl a zlehka se dotkl límce sahajícího až do výšky brady. Kam položil prsty, tam se pod ně nahrnuly ty drobné kapky pevné jako skála. Když rukou přejížděl pomalu, přesunovaly se ladně, jako by po povrchu tančily. Při rychlém pohybu byly rychlejší než mrknutí oka.

„To je... to je naprosto fascinující,“ vykotkal ze sebe Jacob.

„Takže jsem si už konečně získal tvou pozornost?“

„Řekl bych, že ano.“

„To rád slyším. Věděl jsem, že najdeme společnou řeč,“ pravil potěšeně. „Tak pojďme tedy k věci.“ Stiskl knoflík na kvádru, takže jeho povrch znova potemněl. „Chci se stát to-

readorem. Tím nejslavnějším, jaký kdy žil. Potřebuju ale trenéra,“ pohlédl na Jacoba významně.

„A tím trenérem bych měl být já?“

„Heuréka! Přesně tak, drahý příteli. Naučíš mě všechno, co umíš. Samozřejmě ne zadarmo. Co bys řekl rovnému tisíci kreditů týdně, až do doby, kdy budu připraven vstoupit do Arény? A pak jako třešnička na dortu bonus, když uspěju. Řekněme dvacet tisíc. To je, myslím, velmi férová nabídka. Tak co, plácnete si?“

Jacobovi se při představě všech těch peněz podlomila kolena. Za takovou sumu by si mohl koupit pobyt ve Třetím kvadrantu. Jeho život by se stal o tolik lepším. A jednodušším. Už se chtěl blaženě usmát, jak mu myšlenky zabíhaly do sladké budoucnosti. Racionální část jeho já ho ale zase rychle vrátila na zem. „Nabídka je to štedrá, to v žádném případě nepopírám. Ale stejně jako je štedrá, je i nereálná,“ řekl Dashiellovi, který se k němu už natahoval s napřaženou dlaní. „Takový trénink by netrval týdný ani měsíce, ale roky. A pak – nemáme žádné býky, na kterých byste se mohl cvičit. Do Arény vás nikdo jen tak nepustí.“

„Jacobe, ty mě stále máš za jednoho z lidí, se kterými se stýkáš běžně. Já ale nejsem obyčejný člověk. Mám schopnosti, o kterých se většině těch chudáků venku ani nezdá. A mám také prostředky. Spoustu prostředků. Takže co se týká délky výcviku, odhaduji, že do roka a do dne budeme hotoví. A na místo, kde bys mě mohl nerušeně připravovat se vším, co je k tomu třeba, jsem samozřejmě myslel. Získat pár vyřazených robobýků a uvést je do provozuschopného stavu není pro někoho s mými možnostmi zase takový problém. Takže?“

„Vy si umíte jít za svým, co?“

„Říká se to o mně,“ zvedl Dashiell koutky úst v potěšeném úšklebku. „Ptám se tedy ještě jednou. Přijmeš nabídku, kterou

jsem ti učinil? Taková příležitost se naskytne jednou za život. Nezapomínej na to, příteli.“

Jacob si připadal jako ve snu, ze kterého se ráno probudil. Moře byla plná ryb, z oblak se daly stavět domy a nic nebylo nemožné. To, co se po něm chtělo, byla očividně šílenost. Dashiell mohl mít úžasný oblek, vlastní arénu i celé stádo, beztak z něj ale toreador, natožpak ten nejslavnější, nikdy nebude. Na druhou stranu – proč něco nevytřískat z rozmaru znuděného blázna z Prvního kvadrantu? Po nějakém čase Dashiellovi dojde, že jsou jeho snahy marné, a vzdá to. Do té doby si ale on sám může přijít k několika tisícům kreditů. Takové peníze nedokáže obstarat ani prodejem Snů ve velkém.

„Dobrá. Jdu do toho s vámi,“ řekl nakonec a následně pevně stiskl Dashiellovu nabídnutou pravačku.

„Skvělé! Nevzpomínám si, kdy mě naposledy něco tak potěšilo!“ tetelil se Dashiell blahem a pak z ničeho nic zakřičel: „Mortimere!“

Do pokoje okamžitě vstoupil zavalitý muž, připraven do puntíku vyplnit pánovy rozkazy. „Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se mnohem úslužněji, než když mluvil s Jacobem.

„Dones nám šampaňské. A něco dobrého k snědku. Máme co slavit.“

„Jistě,“ uklonil se sluha a v mžiku zmizel, aby byl za několik málo minut opět zpátky se stříbrným podnosem. V jeho středu se jako stožár tyčila černá lahev se dvěma sklenkami na stopkách. Kolem pak bylo úhledně naskládáno jídlo. Žádné výživové koncentráty, ale skutečné jídlo. Sýry tak měkké, že se roztékaly. Paštika, hroznové víno a kousky čerstvého chleba, který provoněl celou místnost. Jacob většinu z těch věcí viděl dosud jen jako hologramovou projekci, natož aby je ochutnal. Mortimer obřadně otevřel šampaňské, z nějž s prásknutím vyletěla korková zátka. Pak rozlil do obou sklenic. Tu první podal pánovi domu, druhou nabídl hostovi.

„No tak, nemusíš se ostýchat. Je to výborné pití, věř mi,“ pobídl Dashiell Jacoba, když viděl, že se zdráhá napít.

„Já, já, pardon. Zamyslel jsem se,“ zalhal, aby zakryl své rozpaky. Když konečně přiložil sklenku s šumivou tekutinou ke rtům a dovolil jí vniknout dovnitř, na jazyku se mu rozlila dosud nepoznaná, opojná chuť. Převaloval šampaňské v ústech a s překvapením zjišťoval, jaké to je, když se z něj uvolňují bublinky. Vnímал, jak jemně perlí a přitom dává vyniknout svým nasládlým tónům. Bylo to jako vychutnávat jarní slunce – zlatavé na povrchu a příjemně hřejivé uvnitř. „Neuvěřitelné. Nemyslel bych si, že je něco takového možné vyrobit.“

„Nic není nemožné. Ale máš pravdu, je vskutku znamenité. Navíc se jeho chuť krásně snoubí s tím, co tady máme,“ řekl jeho hostitel a labužnický se zakousl do sýra.

Jacob ho napodobil a stejně jako Dashiell sáhl po trojúhelníčku bílé, měkké hmoty. Když jedl, musel se hlídat, aby slasti nezavíral oči. Ještě před minutou si myslel, že šampaňské nemůže mít co do chuti žádnou konkurenci. Teď ale věděl, že nevídaných pochoutek je tady daleko víc. Krémová struktura oné lahůdky mu vyrážela dech. Na povrchu měla pevnější křustu, uvnitř byla však nadýchaná jako smetanová oblaka. Kdyby nic jiného, za tu hostinu jeho návštěva rozhodně stála. Další hodinu mu u jídla jeho nový, neoficiální zaměstnavatel popisoval, jak si průběh jejich spolupráce představuje. Jacob mu pozorně naslouchal a přitom si ještě pozorněji vychutnával každé sousto.

4.

Na zpáteční cestě od Dashiella měl Jacob nejen nezvykle plný žaludek, ale také hlavu. Upsal se k trénování zpovýkaného boháče, který byl předem odsouzený k neúspěchu. Nejen to ale zaměstnávalo jeho mysl. Musel dnes zvládnout ještě dvě důležité věci. Tu první by nejraději ještě na čas odložil. Do nekonečna se jí ale beztak vyhýbat nemohl a čím déle by čekal, tím horší by to ve výsledku bylo. Od nehody v Aréně uběhlo už téměř dvacet čtyři hodin. Setrvávání v nevědomosti bylo svým způsobem snadné. Až se dozví pravdu, bude se s ní muset vypořádat. Noah byl jako jeho bratr. Vyrůstali spolu. Trávili společně většinu času. Samozřejmě, ne vždy se shodli. Jejich rozepře se ale většinou týkaly banalit. V tom podstatném byli zajedno.

Jacob měl z toho, co se brzo dozví, stažené útroby. Co když se Noah nezotaví? Korida byla celý jeho život. Jacob si nedokázal představit, že by jeho přítel už nikdy nevešel do zápasnického kruhu. Tu nejhorší možnost, a sice že by Noah svůj boj o život nezvládl vůbec, raději vytěšnil. I když se té myšlence zarputile vyhýbal, někde vzadu v hlavě pořád hloďala. Toužil se otočit a zdravotní středisko minout obloukem. Odsunout nevyhnutelné o den nebo možná o dva. *Ted' přece nejde o mě. Jde o Noaha*, napomenul se v duchu a pokračoval dál. Pokud by byl v Noahově kůži, to poslední, co by si přál, bylo, aby od něj dal ruce pryč. I přes to, že mu to bylo nadmíru nepřijemné, přiměl se neodbočit do své čtvrti, ale jít přímo ke středisku.

Když vešel do budovy, do nosu ho okamžitě udeřil silný zápach dezinfekce. Na staříčkém informačním modulu vyřu-

kal NOAH 8723, 4. KVADRANT. Systému trvalo téměř minutu, než jeho požadavek vyhodnotil. Na displeji se poté objevilo číslo pokoje.

Cestou do osmého patra se snažil nevnímat nemocné a raněné, kteří posedávali na chodbách a čekali, jestli je někdo ošetří. Lidé mohli sténat, krváčet nebo řvát bolestí, pokud ale neměli na svém kontě dostatek kreditů, pomoci se jim dostalo až ve chvíli, kdy měla klinika na jejich ošetření peníze. Což mohlo v lepším případě trvat několik hodin, v tom horším i dnů. Záleželo, kolik se správa kvadrantu rozhodla na chod střediska zrovna uvolnit. Když byla štedrá, příspěvek pokryl zajištění péče o třicet až padesát pacientů denně. Nebylo však výjimkou, že přišlo jen pár set kreditů, takže se dostalo pouze na několik málo šťastlivců. Ti ostatní si museli počkat, až bude kasa opět disponovat dostatečnými prostředky.

Jacob si vzpomínal, že jako malý, asi šestiletý, dostal křeče. Jeho rodiče tehdy nesehnali aminokyselinové injekce na svalovou regeneraci, ke které dřív docházelo hlavně během spánku. Výsledek byl ten, že se Jacob zkroutil jako prasklá struna. Matka ho sem přinesla v náručí, protože chodit už nemohl. A pak odešla. Musela pracovat. Zůstal tu sám. Vystrašený malý kluk, kterému se po tvářích koulely slzy jako hrachy. Doteď si živě vybavoval, jak se mu stahovaly prsty na nohou a stehny i lýtky mu projížděla taková bolest, že se několikrát kousnul do jazyka. Svíjel se na podlaze dlouhé hodiny. Nikoho nezajímalo, že je ještě děcko. Kde nebyly peníze, tam nebyla ani pomoc. Byl odkázaný na to, jestli se nad ním smilují.

Tehdy vzklíčil jeho odpor k tomuto místu a s přibývajícím věkem jenom sílil. Co si pamatoval, nikdy tady na něj nečekalo nic dobrého. Teď měl strach, co tu na něj číhá tentokrát. Noah je mladý a silný, ale... K tomu, aby se z člověka stal mrzák, stačilo málo. Když ale chtěl člověk začít znova normálně fungovat, bylo naopak potřeba mnoho. Spousta kreditů.

Když Jacob vstupoval do místnosti ne větší, než byla jeho vlastní kóje, žaludek měl stažený nervozitou. Uvnitř byla jedno vedle druhého naskládána lehátka. Celkem se jich sem vešlo pět. Jacob musel jít bokem, aby se mezi nimi protáhl až k tomu poslednímu, na kterém odpočíval Noah. Jacob přistoupil k jeho lůžku a z výšky si přítele prohlížel. Na obličejí měl jednu velkou, temně fialovou podlitinu, která se táhla od obočí až pod líce. Krom nepřírozeného zbarvení byla jeho tvář napuchlá, nezdálo se však, že by v ní měl něco zlomeného. To Jacoba alespoň částečně uklidnilo. *Když přežije hlava, zbytek už to nějak zvládne.* Sjel pohledem níž. Přes změť hadiček naplněných sytě zelenou tekutinou a stabilizační pěnu, která Noahovi obalovala ruce i hrudník, však bylo těžké odhadnout, jak zlé to ve skutečnosti je.

„Zdravím tě, kamaráde,“ pozdravil tiše. Vlastně ani nevěděl, jestli ho Noah bude vnímat.

„Nandal jsem mu to, co?“ řekl po chvíli Noah polohlasem. Jeho oteklé oči se přitom ztěžka pootevřely.

„Jako pán,“ usmál se Jacob. Měl radost, že s ním přítel může mluvit. To bylo bez pochyb dobré znamení. „Sám bych to líp nedokázal.“

„Příště ještě zapracuju na odchodu ze scény.“

„Podle mě byl docela efektní. Neslo tě šest lidí.“

„Nerozesmívej mě, prosím tě. Strašně to bolí,“ zkroutil Noah ústa v útrpné grimase.

„Když po sobě necháš válet býka jak nějakej podělanej kovboj, tak se nediv,“ pokusil se Jacob odlehčit situaci.

Noah zaklonil hlavu, aby nabral do plic víc vzduchu. „Jsem to úplně nedomyslel,“ dostal ze sebe ztěžka.

„To se stane i těm nejlepším. Hlavní je, že jsi zůstal v jednom kuse. Mohlo to dopadnout hůř.“

„Hůř než čtyři zlomená žebra, propíchnutá plíce, natržená slezina a ruce zpřelámané na tolik kousků, že je ani nespočítám?“

„Víš, jak to myslím.“

„Taky mě mohli vystřelit nahoru. Je mi to jasné,“ řekl a kývl přitom hlavou vzhůru k nebesům.

„Několik dnů si poležíš, necháš do sebe napumpovat pár litrů tohodle zelenýho sajrajtu,“ ukázal Jacob na hadičku, která vedla ze skleněné baňky nad lůžkem a mizela v Noahově hrudi, „a budeš zase v cajku,“ uklidňoval ho, sám si ale pravdivostí svých slov nebyl jistý. I když se uzdraví, bude Noah ještě schopný vrátit se do Arény? Nová korida byla jeho celý život. To on k ní Jacoba kdysi přivedl. To on se chtěl postavit robobýkovi snad ještě předtím, než se dokázal postavit na vlastní nohy. Zápasit ale mohli jen ti nejzdatnější. Diváci nikdy neměli pochopení pro lidskou slabost. Pár vážně zraněných toreadorů se sice už dokázalo vrátit, Jacob by je však mohl spočítat na prstech jedné ruky. Jestli bude mít takové štěstí a houževnatost i jeho přítel, to nevěděl.

„Snad to nebude trvat moc dlouho. Nemocniční koncentráty jsou snad ještě odpornější než ty obyčejné. A to jsem si naivně myslel, že ty už horší být nemůžou,“ zhodnotil Noah situaci a přitom se pokusil zvednout koutek úst do neohrabaného úsměvu.

„Možná bych ti dokázal sehnat jídlo. Myslím skutečné,“ nabídl Jacob. S kredity, které mu přislíbil Dashiell, by to zvládnout mohl. Kdyby mu opravdu zaplatil tisíc kreditů týdně, měl by dost na to, aby uplatil zprostředkovatele z Třetího. Ve Čtvrtém, i když měl člověk výjimečně čím platit, byl výběr víc než omezený. V podstatě byl nulový. Alespoň co se potravin týkalo.

„Máš důležitější věci na práci, než shánět lazarovi kus žvance. Ale něco bych potřeboval.“

„Cokoli. Pokud teda nechceš přeložit do zdravotního centra v Prvním.“

„Potřeboval bych, aby ses zastavil u mě v kóji a něco mi přinesl.“

„To bych měl zvládnout. Co by to mělo být?“

„Jen pár drobností. Na poliče mám fotku rodičů. Nevím, kolik času tady strávím, a prostě bych ji chtěl mít tady. A moji čtečku. Ať se tu nenudím.“

„A to je všechno? Jen čtečku a ten obrázek? Nic víc?“

„To mi bude stačit.“

„Kdybys k tomu chtěl přibalit ještě čisté trenýrky, stačí říct.“

Noah se chtěl zasmát, ale místo toho zasténal. „Říkal jsem ti bez vtípků. Mám hrudník v jednom ohni.“

„Dobře, dobře, už musím beztak běžet. Mám ještě nějaké pochůzky.“

„Brzo se ukaž.“ Rozloučili se.

Když Jacob odešel z pokoje, automaticky sklopil zrak, aby se pohledem nemusel střetnout s lidmi, kteří čekali, až se na ně dostane řada.

Na tržišti se mísily nejrůznější vůně a pachy, Jacobovi se tady však dýchalo o poznání lépe než na klinice. Bylo tu rušno, jako vždycky touto dobou. Mezi směňami sem přicházeli všichni, kteří chtěli něco koupit nebo prodat. Byly tady stánky se součástkami, syntetickým alkoholem, s dochucovacími výživovými směsí, dále prodejci oděvů a čas od času se ukázal i někdo se zbytky jídla, které ukořistil ve vyšších kvadrantech. Pokud jste chtěli utratit pár kreditů, trh byl tím pravým místem, kam se vydat. Když jste navíc měli oči otevřené a znali ty správné osoby, mohli jste zde pořídit také to, co k prodeji běžně nebylo. Mezi nejžádanější artikly černého trhu patřily léky a falešné propustky přes brány. Daly se tady ovšem sehnat také zbraně, čisté osobní čipy, kradené zboží všeho druhu a v neposlední řadě také Sladké sny. A právě to poslední bylo nejčastějším důvodem Jacobových návštěv. Ze zkušenosti věděl, že nejlepší čas k nákupu Snů byl právě tehdy, když to tu praskalo ve švech. V davu bylo snazší se

ztratit. Trhovci měli navíc plné ruce práce s obslužením zákazníků, díky čemuž nemohli sledovat, co se děje u vedlejšího stánku.

„Zdravím,“ oslovil Jacob ani ne desetiletého chlapce sedícího před rozloženým kusem látky, na kterém měl vyskládané mechanické panenky pro děti. „Hledám nějaký dárek pro dceru.“

„Kup u mě. Mám ty nejlepší hračky v celé čtvrti. Dokonce i děcka vznešených si s nima hrajou,“ začal klučina vychvalovat své zboží. „Třeba tadyta. Má krásné vlásky, podívej.“ Podal mu pannu s blond lokýnkami a růžovou tvářičkou. Když ji chytil, otevřela oči a šišlavým hláskem zašvitořila: „Tatínku, pochovej mě.“

„Hezká. Malá by si ale přála jednu konkrétní. Takovou, která zpívá ukolébavky.“

Chlapec se na Jacoba podíval pronikavým pohledem. „Těch je jen pár, ale myslím, že vzadu ještě jednu mám. Ohlídej mi to tu. Hned jsem zpátky,“ řekl a odběhl do boční uličky.

Jacob chvíli přešlapoval na místě a přitom sledoval ruch kolem. Když se chlapec vrátil, nesl pod paží umolousanou krabici.

„Má dva režimy,“ řekl po odklopení víka a jasně přitom zdůraznil číslovku ve větě.

„Tři by byly lepší,“ odvětil Jacob.

„Smůla. Tohle je všechno, co mám. Ber, nebo nech být.“

Jacob přikývl na srozuměnou a nacvičeným pohybem podal chlapci ruku. Když se jejich dlaně dotkly, z neoznačených čipů, které oba drželi, se přivedly kredity.

Jacob papírový box znovu otevřel až v soukromí své kóje. Uvnitř se nacházela čtyřicet centimetrů vysoká panna v jednoduchých červených šatech. Jacob ji položil před sebe na stůl a pomocí kapesního nožíku šetrně otevřel kryt na jejích zádech. Uvnitř se namísto baterie skrývala kapsle se dvěma

Sladkými sny. Jeden si nechal u sebe, druhý vložil do přihrádky pod parapetem.

Černý trh se Sny byl výnosným a proto i ostře sledovaným byznysem. Pokud by zboží odebíral pokaždé od stejného člověka, zanedlouho by se na něj i jeho dodavatele přišlo. Systém předávání Snů byl proto dobře propracovaný. Ti, kteří za ním stáli, si uvědomovali, že to, co vede lovce až do pomyslné zaječí nory, je pravidelnost a opakující se vzorce. Proto se předávky děly v různých časových intervalech a pokaždé přes jiného zprostředkovatele. Chlapec, od kterého dnes nakoupil, se do procesu zapojil jen na několik hodin a na dobu minimálně jednoho měsíce se do něj nevrátí. Díky tomu byly ve větším bezpečí všechny části řetězce – prodejci, dealeri a tím pádem i jejich prominentní zákazníci. Samozřejmě se i tak stávalo, že někoho chytili. Pokud k tomu ale došlo, utrpěli tím konkrétní jedinci, nikdy ne celý obchod.

Když se Jacob vydal do ulic znovu, venku už naplno zářila pouliční světla.

„Ahoj, princezno,“ oslovil asi čtyřletou holčičku, která si před domem malovala klacíkem do hlíny. Děvčátko ustalo v započaté činnosti, aby k němu zvedlo svou umazanou tvář. „Máš ráda panenky?“

„Já nevím,“ odpověděla plaše.

„Tak to zjistíme. Co ty na to?“ řekl a podal jí hračku. Malá se nezmohla na slovo. Vzala pannu oběma rukama a obdivně na ni hleděla. Pak si ji položila na klín a prsty jí začala česat vlásky. Když se od daru konečně odtrhla, aby dobrodinci poděkovala, Jacob byl už dávno pryč.

5.

„**N**amasté,“ pozdravil se spojenými dlaněmi ženu zahalenou do jednoduchého béžového sáří.
„Namasté,“ řekla i ona a pak mu naznačila, aby se posadil na jeden z připravených polštářů. Jacob zaujal pozici s nohama zkříženýma a rukama položenýma v klíně jednu přes druhou. Oči měl přivřené, pod řasami ale sledoval, kdo do meditační místnosti přichází. Většinu z přítomných znal minimálně od vidění. Ta, na kterou čekal, se ale ještě neukázala.

Dong. Dong. Dong.

Malým sklepním prostorem se rozeznělo trojí bouchnutí do mosazného gongu. Všichni nejen utichli, ale přestali se také hýbat, jako by se proměnili v deset mramorových soch. Když byl klid absolutní, takže jen spadnutí špendlíku by znělo jako úder hromu, rozhrnul se závěs za oltářem a dovnitř vstoupil guru Leonka. Dlouhé, šedivé dredy měl vyčesané do objemného drdolu, který mu na hlavě seděl jako ptačí hnízdo. Kůži mu pokrývala tetování s modlitbami v jednom z mrtvých jazyků a obličej navíc zdobila zpodobnění slunce na jedné tváři a měsíce na druhé.

Guru Leonka sestoupil mezi své studenty, aby se dotkl čela každého z nich, a oni mu na oplátku políbili hřbet ruky. Po úvodním ceremoniálu se posadil na svůj vyvýšený trůn a spustil dlouhý, nepřerušovaný zvuk Óm. Jacob i všichni ostatní ho napodobili a jejich hrdla se naplnila ozvěnou vesmíru.

„Zavřete oči a zklidněte svůj dech. Nádech. Výdech. Nádech a výdech. Jste strážci svého dechu. Víte o každém nádechu, který vstoupí do těla. Stejně tak vám neunikne jediný

výdech, jenž ho opouští. Nádech a výdech. Tak je to správně,“ vedl meditaci klidným hlasem guru.

Jacob jeho slova následoval a přitom cítil, jak se uvolňuje.

„Soustřeďte svou mysl do vašeho středu. Nenechte ji poskakovat jako divokou opici ze stromu na strom, z myšlenky na myšlenku. Zklidněte ji. Nádech a výdech.“

Výklad přerušily až kroky bosých nohou po dřevěné podlaze. Jacob automaticky pootevřel oči, a když spatřil, kdo se pozdě, ale přece jen připojil, nepatrně se usmál. Vytríbeně oblečená žena před Leonkou poklekla, aby jí mohl požehnat. Jacob ji sledoval, dokud se tiše neusadila na nadýchaný polštář přímo před oltářem. Pak svou mysl přivolał z vnějšího světa zpět do toho vnitřního. Od pozorování dechu plynule přešel k temeni hlavy. Od temene přes spánky ke kořeni nosu a ústům a od obličeje přes šíji níže k bedrům. Postupně, krok za krokem si uvědomoval a snažil se procítit i tu nejmenší část svého těla. Po půl hodině se jednotlivá místa propojila a on byl schopen vnímat všechna zároveň. Vychutnával si jemnou energii, která jím ve vlnách proudila. Byl to pocit tak opojný a přirozený zároveň, že si vyžadoval jeho plnou pozornost. Studenti okolo něj, guru Leonka, jeho asistentka v béžovém sáří, místnost, ve které se nacházeli, celý dům i město kolem se na ten čas rozplynulo.

Dong. Dong. Dong.

Z blaženého pocitu Jacoba vytrhl až opakující se zvuk gongu.

„Visankhara-gatam cittam, tanhanam khayamajjhaga. Sabbe sankhara...“

Guru Leonka recitoval dlouhou závěrečnou modlitbu a ostatní soustředěně naslouchali.

... Bhavatu sabbe mangalam,“ zakončil guru Leonka. Poté se ctihodný muž zvedl a zmizel v prostoru za závěsem.

Jacob si se vstáváním dával na čas. Počkal, až většina jogínů odejde, a teprve pak si protáhl nohy zdřevěnělé od ho-

dinového sezení. Ve stejné chvíli, kdy se postavil, zvedla se i žena, která dorazila jako poslední.

„Pomůžu vám?“ zeptal se úslužně, když chtěla uklidit svůj polštář.

„Jistě,“ souhlasila, aniž by projevila špetku vděčnosti. Když si od ní podušku přebíral, aby ji uložil do police, jejich dlaně se na krátký okamžik setkaly. Byl to jen moment a kdokoli z přítomných by v něm neviděl nic víc než zdvořilé gesto vůči urozené dámě. Přesto byl ale dostatečně dlouhý na to, aby se jeden Sladký sen přesunul od něj k ní a kredity ve směru opačném.

„Praktikujete už dlouho?“ zeptal se naoko.

„Je to už pár let. Patřím mezi Leonkovy věrné následovníky.“

Jacob uznale pokýval hlavou. „Tak to se tady ještě určitě uvidíme.“

„Pokud tady budeš za týden ve stejnou dobu, tak bezpochyby.“

„To nejspíš nezvládnou. Ale za dva týdny bych se tady zase rád ukázal.“

„Tak tedy brzo na viděnou,“ rozloučila se, jakmile si potvrdili termín dalšího setkání. I pokud by si jejich rozhovor někdo vyposlechl slovo od slova, jen těžko by mu došlo, co se před jeho zraky skutečně odehrálo. Nezúčastněný pozorovatel by jednoduše viděl mladého muže, který ze slušnosti nebo snad z obdivu nabídl ženě z vyšších vrstev drobnou pomoc. Ona s ním pak za odměnu prohodila několik vět. To, že si předali zboží, provedli platbu a ještě dohodli příští schůzku, zůstalo jen mezi nimi.

Když Jacobova klientka odešla, on se znovu posadil a očima jen tak nazdařbůh bloumal po místnosti. Zprvu sem začal chodit právě kvůli obchodu. Čtvrtý nenabízel mnoho příležitostí k setkání lidí z různých vrstev, aniž by vzbuzovali pozornost. Meditační centrum byl však prostor určený všem, bez ohledu na jejich původ. Ti, kteří chtěli dosáhnout stejného

stavu mysli jako guru Leonka, museli za ním. Prý bylo mnoho takových, kteří ho chtěli uplatit nemalou sumou, aby je vyučoval v jejich pohodlných domech v Prvním kvadrantu. On ale vždy se smíchem odmítl. Stav kreditů na jeho účtu bylo to poslední, co ho zajímalo. Jediné místo, kde se o své učení dělil, byl jeho ášram. Když Jacobovi ona žena navrhla, aby se potkali právě zde, nic nenamítal. Během prvních sezení nepochápal, co na onom muži a jeho filosofii všichni vidí. Poslední dobou měl ale pocit, že guru Leonka neobohacuje pouze jeho konto, ale i jeho samého. Dokonce se už několikrát přistihl, že se těší, až opět uvidí svitky rozvěšené na zdech, až se pokloní před malým oltářem, i na to, až jeho smysly omámí vůně vonných tyčinek, která mu zprvu spíše vadila.

„Synu, připoj se ke mně,“ ozvalo se zpoza závěsu.

Jacob se rozhlédl kolem. Krom něj uvnitř už nikdo nezůstal. Vykročil proto k oltáři, aby nesměle nahlédl do místnosti za ním.

„Jen pojď dál, mé dítě,“ pobídl ho opět Leonka, když viděl, že se zdráhá vstoupit. „Posaď se a vypij se mnou šálek čaje. Výborný nápoj. Jen ochutnej.“ Vrásčitou rukou uchoopil konvičku a nalil z ní do dvou pohárků kouřící, zlatou tekutinu. „Čaj je jednou z mála neřestí, které si dopřávám. Jeden z mých vysoce postavených následovníků to ví a vždy mi trochu přinese. Myslí si, že mu za to prozradím víc než jiným,“ řekl a pak maličko upil. „Za roky studia však ještě nepochopil, že moudrost se neskrývá v tom, co je vyřčeno.“

„A v čem tedy?“ chtěl vědět Jacob.

Leonka se upřímně zasmál jeho přímé otázce. „Kdyby bylo možné předat prozření pouhým slovem, všichni v Novém světě by se mohli titulovat guru,“ zvedl kostnatý prst a pak jím obkroužil hranu svého šálku. „Pokud jsi nikdy nepil horký nápoj, mohu ti tisíckrát popisovat, jaké to je. Budeš příkyvovat, že mi rozumíš. Ve skutečnosti to bude však jen iluze vědění. Až když si poprvé spálíš jazyk, teprve pak opravdu pochopíš,

o čem jsem celou tu dobu mluvil.“ Podíval se na Jacoba zpod hustého bílého obočí. Podle vrásek na tváři to byl velmi starý člověk. Jeho oči ale říkaly pravý opak. Jiskřily, jako by patřily malému nezbednému chlapci. „Napij se a uvidíš.“

Jacob udělal, co po něm Leonka chtěl. Víc než samotná teplota oné tekutiny ho ale zaujala její chuť. Byla zemitá a maličko nahořklá. Po chvíli se v ní ovšem rozehrály sladké podtóny.

„Je teplý, ale ne horký,“ řekl poté, co se jeho chuťové pohárky vzpamatovaly ze zvláštní kombinace vjemů.

„Ha, čaj, který spolu pijeme, není horký. Mohl by být. Ale není. Co to znamená?“

„Zalil jste ho dřív a on už vychladl,“ hádal Jacob.

„Ano i ne. Budeme-li se na něj dívat pouze jako na objekt, který má určité fyzikální vlastnosti, pak s tebou mohu souhlasit. Příkyvuji ale?“

„Ne pane,“ odpověděl Jacob, zmatený tím, kam jejich debata vede. Pokud vůbec kdy někam směřovala.

„Čaj má teď přesně takovou teplotu, aby se rozvinula jeho chuť. Může být ale vroucí nebo studený. Sladký nebo hořký. Čirý nebo zakalený. Jedno jméno má však mnoho podob. Když o něm budeme pouze hovořit, tvoje poznání bude velmi, velmi omezené. Pokud ho ochutnáš, vzroste. Pořád to ovšem neznamená, že jsi porozuměl jeho podstatě. Tvé vědomosti jsou limitované tím, co jsi sám prožil. Podle nich usuzuješ.“

Jacob nevěděl, jak se bavit s mudrcem, jakým byl guru Leonka. Sám neměl žádné vzdělání a hovory o podstatě bytí či nebytí pro něj neznamenalý denní chleba. Přestože netušil, co starému muži říct, samotné pobývání v jeho přítomnosti mu bylo příjemné. Měl dar šířit kolem sebe jakousi klidnou, všeobjímající energii, které se Jacobovi nedostávalo.

„Co z toho tedy plyne?“ dotazoval se svého mladého společníka dál.

„Popravdě? Nemám nejmenší tušení, mistře.“

„Samozřejmě, že máš. Jen o tom ještě nevíš.“

„Bojím se, že se mýlíte. Já neznám ani desetinu toho, co vy. Copak můžu mít potuchy o tom, co je poznání, když nejsem s to porozumět ani té troše teplé vody?“ ukázal s despektem na svůj hrnek.

„Kdysi dávno se pravilo, že mýliti se je lidské a vědětí božské. Bůh nejsem. Mé tělo je z masa a kostí, stejně jako to tvoje. Je tedy možné, že nemá pravdu ani jeden z nás. Definice toho, co pravda je a co naopak není, je značně ošemetná.“

Pokud si Jacob doteď připadal zmatený, teď byl už dočista ztracený. Podobenství s čajem mu bylo cizí, alespoň vzdáleně však tušil, že se mu na něm Leonka snaží cosi vysvětlit. Jeho poslední věty byly ale tak zmatené, že si z nich nedokázal vzít zhola nic.

„Vysvětlím ti to ještě jednou. Právě jsi ochutnal tento nápoj. Víš o něm tedy rozhodně víc, než když jsi sem přišel. Máš už představu o tom, jaký může být. Jaký ale opravdu je? Takové vědění bys nabył až ve chvíli, kdybys vyzkoušel všechny jeho podoby. Ano, není to něco, čeho bys mohl dosáhnout za den či dva. Při troše snahy by to ale mohl zvládnout každý. Už je ti to jasnější?“

„Chcete tím říct, že aby byl člověk moudrý, je třeba mít zkušenost s každou věcí do všech detailů?“

„Ne zcela, ale jsi na správné cestě. Pokračuj, jen pokračuj,“ povzbuzoval Leonka Jacoba.

„Rád bych, ale nevím kudy. Ani když máme sto šedesát osm hodin týdně, není přece v našich silách, abychom věděli vše o všem.“

„Máš pravdu. To možné vskutku není. Ale je důležité si to uvědomit.“

„Takže kouzlo spočívá v tom, že něco jako osvětlení vlastně vůbec neexistuje? Že na něj jednoduše nelze dosáhnout? To není moc povzbudivé. Zvláště od muže, jako jste vy. Bez urážky.“

„Ale kdepak!“ zasmál se Leonka. „Na tomto světě není nic nemožné! Jen je třeba vědět, co hledat,“ řekl pobaveně a přitom ze svého šálku vypil posledních pár kapek, které zbyly na dně.

„Co to ale je? Jednou větou tvrdíte, že musíme vyzkoušet všechno na vlastní kůži, a druhou zase, že to nikdy nepůjde.“

„Je mi líto, mladíku, na odpověď si budeš muset ještě chvíli počkat. Tak jako nám došel čaj, došel nám i čas pro tento rozhovor,“ řekl Leonka prostě, a aniž by čekal na cokoli dalšího, zvedl se k odchodu.

„Guru, počkejte, prosím. Co je tím, co bychom měli hledat?“

Leonka byl už otočený zády, na okamžik se ale ještě zastavil. „Dívej se po tom, co jsi nikdy neztratil,“ pronesl a pak už nechal Jacoba definitivně o samotě. Ten zůstal sedět na nízké židli, nejistý, jestli si z něj stařec celou dobu jen nestřílel. I když se smál, nezdálo se, že by mluvil v žertu. Možná mu chtěl Leonka skutečně předat nějaké moudro. Jacob se však necítil o nic chytřejší, než když sem přišel. Spíš naopak. Všechna ta nejasná a vzájemně si odporující tvrzení mu brala pevnou půdu pod nohama. Měl pocit, že stojí na hromádce písku a snaží se dosáhnout někam vysoko, při každém pokusu se pod ním však sypká zrníčka rozestupují a on se boří hlouběji a hlouběji. Nakonec se rozhodl, že nemá smysl lámat si hlavu něčím, čemu beztak nepřijde na kloub. Zvedl se a odešel.